

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

79.-80. årg.

1986-87

Henrik Gade Jensen:

BERETNING OM FORÅRSKLOKKERATET 1985

Forårssemestret 1985 var som ethvert semester på Regensen noget særligt. Det eneste i det halvår var Lindens runde fødselsdag: 200 år har lindetræet i Regensens midte skuet og været skueplads for regensianernes løjer.

Generalforsamlingen i februar forløb som normalt med det vanlige fuldemandssnak, tåbelige forslag til embedsmænd og kaotiske afstemninger, hvor få ved hvem og hvad der stemmes på. Og ud af dette virvar blev jeg valgt til klokke og sportsmand.

Efter at have overstået det idelige klokketyveri og diverse tømmermænd foranlediget af generalforsamlingen m.v., blev det hurtigt hverdag på Regensen igen. Fester, slåbrokarrangementer og især lindejubilæet skulle planlægges. Da Krystalgade-fløjen atter kunne tages i brug efter at kampen mod rotterne var vundet, kom der i dette semester særligt mange nyindflyttere ind. Omtrent en tredjedel af Regensens beboere var helt nye, og det kunne nok udløse betænkelige miner hos provst og gamle regensianere. Kunne de regensielle traditioner overleve en så pludselig udskiftning? Men bekymringen var grundløs, for atter engang viste de overleverede institutioner sig trægere og stærkere end de enkelte individer. Indflytterne viste sig at være særdeles regensielle og ingen brummede surt, da jeg introducerede dem til det regensielle - men usamtidige - begreb: indflytterpligter.

Indflytterfesten havde det fordringsløse tema: fattigfirserne. "Kom og klynk og råb 'røvhul' efter Schlüter. Kun adgang for sure miner" skrev jeg i annonceringen til festen, og det lykkedes også at gøre den så plat

som tilsigtet. Menuen bestod bl.a. af en håndbajer til velkomstdrink og en fedtemad til forret, som kokkene, Pernille Schack og Peter Warming, dog uden klokkerens viden supplerede med en lækker anretning. Ellers huskes festen for, at rødvinen var billig, så alle gik rundt med knald-røde læber efter et par glas. Men hvad kan ikke undskyldes med en henvisning til fattigfirserne!

Lindefrokosten markerede i år Lindens 200 års fødselsdag, og planlægningen af denne festlighed havde allerede længe stået på af et regensiellet udvalg. Til frokosten under træets netop udsprungne, lysegrønne blade var bl.a. Dronning Margrethe, undervisningsminister Bertel Hårder, overborgmester Egon Weidekamp, universitetets rektor Ove Nathan samt hele Egmont-fondets bestyrelse inviteret, og alle ville selvfølgelig gerne komme. Selvom A.C. Hviid egentlig plantede Linden den 12. maj, fejrede vi alligevel begivenheden den 15. maj, så Hendes Majestæt ikke skulle forpasse dette vigtige jubilæum. Vejret var mådeligt og et par regndråber i løbet af formiddagen gav kun grund til sund ængstelse for, at snapsen kunne risikere at blive fortyndet om en byge brød løs.

Lindetalen blev i år holdt af Pernille Schack, som fejende flot førte tilhørerne ind i et poetisk univers og fortalte om den alderstegne men evigt unge fødselars bekymring for at være glemt af fortravlede regensianere. Grane benyttede den festlige lejlighed til diskret at gøre opmærksom på Regensens mere jordnære problemer i form af synkende mure og løse tagsten. Mellem talerne var der lindekantate, sange og masser af sjoflinger. Grane havde skrevet en vise om forgængerens i embedet, provst Hviid, der plantede Linden i sin tid. Og minsandten om ikke Bertel Hårder havde redet Pegasus til lejligheden og skrevet en sang, hvis sidste vers lød:

Og linden i Regensens gård
nu pynter sig til våren,
den bli'r i dag 200 år,
som vartegn over gården.
Eja, eja, hvor skønt,
og løvet er grønt,
og fuglen vil kvidre så kønt.

For en gangs skyld havde regensianerne virkelig gjort sig umage, og der serveredes den ene velskrevne sjofling efter den anden til megen stor moro for vore gæster. Det lykkedes endda flere foreninger at få gæsterne, der var placeret i hver deres forening, til at synge med på sjoflinger og slagsange.

Der blev drukket mangan øl, snapsen forblev heller ikke vanen tro uberørt, og alt i alt var der en dejlig festlig og afslappet stemning.

Efter frokosten var vi oppe i Rundetårn, og så kom det forudsigelige vandpjaskeri, som i år blev kolossalt. Havde regensianerne opført sig pænt og sømmeligt under frokosten, blev alle sluser til gengæld slået på vidt gab under vandkampen. Mangen sæt tøj blev skiftet den eftermiddag.

Om aftenen var der åbent hus for alle gamle regensianere, hvoraf ca. 100 dukkede op. Finalen foregik kl. 23.00 med et festfyrværkeri fra Rundetårn - et flottere punktum for et regensielt jubilæum kan man ikke forestille sig. Arrangementet viste regensianerne som loyale undersætter og vi er vist alle stolte over at kunne fejre Regensens runde år med monarkens nærvær.

Efter lindejubilæet var resten af semestrets klokkerarbejde nærmest at betragte som ren rutine. Lindeballet i slutningen af juni efter veloverståede eksamener var et lindebal i den sædvanlige stil. Pernille Schack og Peter Warming, Regensens to lokomotiver, stod atter for maden og med deres evne til at kreere og organisere var det i sikre hænder. Det danske sommervejr viste endnu engang sin lunefuldhed, så vi desværre ikke kunne danse på estraden i gården "under nathimlens rolige skygge".

Regensen er ikke kun fest og dans. Det er også druk og hor og slåbrokarrangementer. Foredragene til slåbrokafterne var bl.a. Elsa Gress, der talte om Karen Blixen i anledning af hendes 100 års dag. Et velbesøgt arrangement med en oplagt Elsa Gress, der er bedre til at tale end til at lytte. Forfatteren og eks-regensianeren Henrik Bjelke var også på besøg og læste op af egne værker. Daværende næstformand for Venstre, MF Hanne Severinsen, talte om opgøret med den socialdemokratiske samfundsmodel. Endelig havde vi en god aften med en anden eks-regensianer, forfatteren Poul Behrendt, der talte om sin nye bog Bissen og Dul-len, der har afstedkommet stor diskussion.

Fra lindefrokosten den 15. maj 1985. Under Linden ses Dronning Margrethe og klokkeren, Henrik Gade Jensen.

Regensens raske gutter udfordrede garderne til en dyst på grønsværen på Rosenborg Eksercerplads, men tabte 3-1.

Blandt andre af semestrets nævneværdige begivenheder var, at Regensen fik stillet et fodboldhold på benene og spillede en underholdende kamp mod garderne, som vi dog tabte. Regensianerne var betegnende nok bedst i tredje halvleg! Siden har vi fået tilladelse til at træne fast på Rosenborg Eksercerplads, og det er rart at kunne benytte den eneste fodboldbane i den indre by. Det bør også nævnes, at fru Poulsen i foråret havde 35 års jubilæum som rengøringsassistent på Regensen. Vi påskønner alle fru Poulsens langvarige indsats for at holde Regensen ren.

Alt i alt kan man roligt sige, at regenslivet stadig kører i vante spor. Langt de fleste gamle traditioner holdes stolt i hævd, selvom indholdet vi giver dem er forandret. Det sociale liv på Gården er således endnu ikke ødelagt af misforstået demokratisering og ligestilling. Indflytterne har særlige pligter, som vi gamle, hærdede gutter kan profitere af. Og i provsteinstitutionen har vi en sjov, halvfeudal autoritetsform, et patronat, hvis funktion ikke dikteres af paragraffer og forordninger, men bygger på gensidig tillid. Foreningerne er stadig fortrinlige rammer om madklubber og snak, selvom deres regensielle funktion er aftagende. Man hygger sig mere over god mad og rødvin, fnis og sladder end man præsterer larmende teaftner og sjoflinger og sjove indslag til festerne. Det er også betegnende at foreningsklokkerater nu er undtagelsen fremfor regelen.

Men Regensen er trods alt ikke upåvirket af hvad der sker "derude i samfundet" og foreningernes tendens til selvtilstrækkelighed og manglende vilje til at skabe regensielle fællesgoder er nok bare en instans af den omsiggribende intimisering og privatisering af det sociale liv.

Klart nok blev denne proces særligt accelereret med feminiseringen af Gården siden 1970.

Der er stadig ånd over Regensen. Ånden forandrer sig - både til det bedre og til det skammeligere.

Pernille Schack:

LINDETALE VED REGENSLINDENS 200 ÅRS DAG, 15. MAJ 1985

Hvis man en aften går hen og sætter sig under Linden og er helt stille - så kan man høre, at den tænker. For Linden er en *meget* gammel dame, som elsker at følge med i alt, hvad der foregår, og som er så heldig *ikke* at være henvist til at nøjes med et gadespejl. Næ, hun står lige her som "hjertet i Regensens gård" og får alle begivenheder serveret som på et sølvfad.

Og hun er et meget *tænksomt* væsen - hvilket til en vis grad gør hende til noget af et fænomen her på Regensen - så hun glemmer ikke, hvad hun har hørt og set, og om aftenen giver hun sig til at fundere over dagens begivenheder.

Sådan sad jeg en aften fornylig under Linden og fik indblik i hendes tanker, og netop *den* aften var der en *bestemt* ting, som optog hende mere end noget andet: gad vide, tænkte Linden, om de overhovedet har tænkt på, at min fødselsdag nærmer sig, gad vide, om de helt har glemt det? Tanken rystede hende i den grad, at det knagede i alle hendes gamle grene.

Men så fik hun øje på sin gamle og trofaste ven, Rundetårn, og spurgte ham: sig mig, har du hørt noget - om min fødselsdag mener jeg - tror du de har glemt mig, jeg mener, *mig* er der jo ingen, der tænker på.

Og Rundetårn der i årevis havde lidt af ulykkelig kærlighed til den smukke dame, ville altid så gerne takkes hende og sagde: næ, *det* tror jeg bestemt ikke - hvordan skulle nogen kunne overse et så prægtigt og værdigt træ som du.

Du kan da være sikker på, at de har tænkt sig at fejre dig i den helt store stil, du som er symbolet på alt, hvad der er lyst, let og livgivende - hvem skulle de for eksempel skrive sange til, hvis de ikke havde dig?

Næ, sagde Linden, det kan du jo nok have ret i, og hun rankede sig ved tanken om Lindekantaten. - De *har* jo skrevet nogen smukke sange til mig førhen.

Men hun var alligevel meget bekymret. Hun tænkte på at de allesammen havde haft så travlt det sidste årstid. Hele gården var jo så *optaget* af de gamle *bygninger*, der sank mere og mere i knæ, og ja, og så de små *irriterende* firbenede husdyr, som regensianerne åbenbart holdt så meget af - i hvert fald talte de om dem *hele* efteråret, og de skrev sange om dem til revy'en, og ja, de blev sågar stillet op på række og fotograferet og kom på avisernes forside.

Hm, tænkte Linden, som om sådan nogle små behårede pelsklumper er mere interessante end jeg. *Mig* havde de ikke tid til at fotografere, jeg er sikker på, at de også glemmer mig den 12. maj.

Så kom Linden til at se rundt på bygningerne, og ved nærmere eftertanke kunne hun godt se, at de *egentlig* ikke havde det så godt. Hun måtte jo også indrømme, at hun ofte havde følt sig som et *hårdtprøvet* familiemedlem, der stod ved sygesengen og hørte på patientens endeløse sygdomshistorie - hvis der ikke var det ene i vejen, så var der noget andet. Og ganske rigtigt begyndte murene på deres klagesang: Åh, sagde de, vi har så ondt alle steder, det knirker i alle vore led, og det føles som om byrden på vore skuldre bliver tungere og tungere for hver dag, der går. Vore rygge bliver mere og mere krumme, vi må snart have stokke at støtte os til, og de der skulle passe os opererer lidt hist og her, men det hjælper altså ikke noget - vi trænger sådan til en vitaminindsprøjtning. Nå, nå, sagde Linden trøstende, det skal såmænd nok gå; men inderst inde tænkte den på, at de gamle stakler forlængst burde have fået invalidepension. Ved I hvad, sagde Linden, der er nogen ovenfra som sørger for at vande mig og give mig lys, så jeg ikke går *ud*, der er såmænd nok også nogen *oppefra*, der vil sørge for jer, så I ikke går *ned*. Og murene sukkede og håbede bare, at det ikke ville vare for længe.

Linden følte sig efterhånden overbevist om, at dens fødselsdag ville blive glemt. Mig er der ingen, der tænker på, fordi der ikke er noget i *vejen* med mig. Jeg bliver nødt til at gøre noget drastisk. Og Linden besluttede sig for, at hun ikke ville springe *ud*- og som sagt så gjort. Som dagene blev varmere og længere begyndte regensianerne at undre sig, og det blev til et fast *ritual*, at de hver dag gik hen og vendte og drejede grenenes knopper og spejdede efter selv det *mindste* lille udsprungne blad, og de blev mere og mere bekymrede.

Ha, tænkte Linden, det har de rigtigt godt af, og på den 12. maj var hun stadig ikke sprunget ud. Regensianerne gjorde ingenting på dagen, de hejsede ikke engang flaget. De sidder bare der og hænger i liggestolene og studerer, tænkte Linden; hvis det er at studere, så må I kalde

Pernille Schack holder lindetalen den 15. maj 1985

mig for grantræ. Og det var et meget skuffet træ, der den aften trist så ud over *det*, den ellers regnede for sin tro forbundsfælle.

Men næste dag skete der noget meget mærkeligt. Ham den store mand, der altid luftede sin lille hund, kom hen og vandede Linden med dejligt *rodvarmt* vand. Linden forstod ingenting, men hun følte en underlig, stigende spænding i sin krop - en følelse der voksede og voksede, og som hun slet ikke kunne kontrollere. Næste dag kunne hun ikke kæmpe

imod længere - hun *måtte simpelthen springe ud*. Regensianerne blev så glade, og de blev ved med at snakke om, "at så nåede hun det alligevel". Nåede hva', tænkte Linden, hvad er det, de taler om? Men hun begyndte at ane, at noget var under optræk. Klokkeren styrtede rundt som en trolde i en æske med et vildt udtryk i øjnene. Porcelænsdirektøren talte tallerkener op, og Jacques løb rundt med store knive og fade. Og pludselig stod alle bordene dækket op, og bedst af alt: Lindens arm blev sat på, så hun kunne hilse på alle, der kom og ønskede til lykke.

Linden rankede sig og lod sine nye grønne blade sitre i vinden. Hvordan kunne jeg dog være så dum at tro, de havde glemt mig, tænkte hun. De er her jo allesammen, og hun så Hendes Majestæt Dronningen og alle regensianerne i *blandet flok*, og hun blev så glad. Det er jo netop så regensielt at blæse på alt, hvad der er trist, for at fejre noget glædeligt, tænkte hun. Regensen ville *aldrig* svigte mig, *tænk på*, hvad *jeg* har betydet for den.

Hun huskede, hvad der var blevet sagt, da hendes forgænger blev 100 år. Dengang sagde den daværende regensprovst: "at Lindens plantning var en af de foranstaltninger, der efterhånden omskabte Regensen, og forvandlede regensianerne fra ligbærere og svirebrødre til dannede mennesker og fostersønner som universitetet kunne have ære af".

Ja, tænkte Linden, sådan er det jo faktisk, og det skulle det gerne blive ved med!

E n e s t å e n d e c h a n c e !

Regensen holder udsalg

Et antal af de eftertragtede,
fremragende REGENS-REOLER med
egern, ugler, katte og haner
er nu til salg

for den nostalgiske pris af

1500 kr. pr. stk.

Henvendelse til Ida Hageman
telefon 01 13 83 33